

GALEB

6

42. LETNIK
1995-1996

MLADINSKA REVIJA
42. LETNIK 1995-96
FEBRUAR 1996
ŠTEVILKA 6

Naslovna stran:
Katja Hrvatič, 3. r. (1994-95)
OŠ "Ivan Grbec" - ŠKEDENJ

Izdaja: Soc. Coop. Novi Matajur a r.l.
Čedad

Glavna urednica: Majda Železnik
Odgovorni urednik: Dušan Udovič

Uredniški odbor: Marij Čuk, Kristina Kovačič, Mirjan Mikolj, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Ksenija Majovski

Naslov uredništva: Galeb, Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, telefon (040) 7796390 – Naročila in ekspedit: 7796600

Fotostavek, fotoliti in tisk: Graphart, Trst, Drevored D'Annunzio 27/E, Tel. (040) 772151

Naročnina (10 številk): 33.000 lir. Posamezna številka v Republiki Sloveniji 280 tolarjev, naročnina 2.800 tolarjev.

Galeb je mesečnik in je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954, od 7. januarja 1995 pa pod št. 18/94 na sodišču v Vidmu.

Včlanjen je v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana).

VSEBINA

Meta Rainer: Maškarada	1
Tatjana Kokalj: Prvi sneg	2
Neža Maurer: Zajec	4
Tatjana Kokalj:	
Mufov koledar rojstnih dni	5
Vojan Tihomir Arhar: Športniki snežaki	6
Andreja Borin: Lisica	8
Marko Kravos: Zlati rog	9
Berta Golob: Pogled iz vremenske hišice: Babja jeza	12
Peter Rustja: Jurčkov park:	
Akcija Šampinjon	14
Živa Pahor, Andrej Furlan:	
Na galebovih krilih:	
Pust none Vanke	16
Marjan Tomšič: Sun Sun	18
Adrijan Rustja: Vrdela pri Sv. Ivanu - kraljestvo mojih otroških iger	21
Klarisa M. Jovanovič:	
Bajeslovna bitja: Kurent	22
Nada Rojc: Križempust	24
Maruša Tavčar: Križanka	25
Klarisa M. Jovanovič: Mali kuhanji pomagajo v kuhinji: Limonovi piškoti	26
Šolarji pišejo	27
Peter Furlan:	
Ron in Brenč, svetovna pravka:	
Skok s palico (3. str. platnice)	
Besedilo na platnici: Marko Kravos	

Ilustracije so naredili: Vesna Benedetič (str. 4), Andreja Borin (str. 8), Marjeta Cvetko (str. 5), Veno Dolenc (str. 22-23, 26), Peter Furlan (3. str. platnice), Marjan Manček (str. 13), Klavdij Palčič (str. 11), Andreja Peklar (str. 3), Živa Pahor (str. 16-17), Paolo Pascutto (str. 15), Nada Rojc (str. 24), Magda Tavčar (str. 1, 6-7, 19, 21, 25, zadnja str. platnice).

META RAINER
Narisala MAGDA TAVČAR

Maškarada

ČRNA CIGANKA,
PISANA VREČA,
ZVEZDA ZASPAKNA,
MUŠNICA RDEČA,
ŠKRAT Z DOLGO BRADO,
DVA INDIJANCA,
CESAR MIKADO,
DVA MEHIKANCA,
JANKO IN METKA,
ČETA MORNARJEV,
KAVBOJ, BALETKA,
PAR SLAŠČIČARJEV,
PEK S SUHO PRESTO,
ŽENIN Z NEVESTO
PA TURŠKI PAŠA
IN HARAMBAŠA –
TO MAŠKARADA
PUSTNA JE NAŠA!

PRVI SNEG

Bil je lep zimski dan. Ne. Bil je najlepsi zimski dan. Bel mraz je popil vse barve. Bilo je tiko, mrzlo in neskončno prijetno. Z neba so pocasi plavale snežinke. Sprva skrivenostno in boječe. Kasneje v tezhkih grozdih. Padale so na drevesa. Zagozdile so se med veje in se pridusene smejale. Tudi na strehe in poti, na grmovja in travnike so se spustile. Prekrile so deželo s svojo mehkobo in utisale vse glasove. Morda jih je kdo kljub temu slisal? Kdo ve?

Matej jih je prav gotovo. V prsih mu je tiktakalo. Bil je vesel, kot bi se mu uresnicile vse želje naenkrat. Prvi sneg. Prvi sneg je vedno nekaj cisto posebnega.

V drvarnici so čakale sanke. Bile so založene z ropotijo, ki se je nabirala tam od lanske zime. Zaprašene in naveličane bi gotovo godrnjale sitne besede, ce jih Matej ne bi zvlekel na beli dan.

Vesel živ žav se je slisal z brega. Otroci so prihajali od vsepovsod. S seboj so vlekli sanke. Nekateri so si na rame oprtali smuci. Zaviti v dobro voljo so drveli na velik breg, ki jih je vabil in se smejal od sreče, ker so se končno zopet spomnili nanj.

Vedno, ko se najbolj mudi, se pojavijo tezave. Matej je premetal vse predale. Kapa, rokavice in sal so se igrali slepe misi. Iskanje izgubljenih reci vedno vzame preveč časa. Iskal bi lahko do noci, a rokavic ni našel. In je šel brez njih, čeprav je bilo mraz in so se snežinke vrtincile v vetru.

Sankanje. Koncno. Prišel je zadnji, a tudi zanj je ostalo dovolj veselja in radosti. Vrskal je z drugimi otroki. Po bregu navzdol in zopet hitro navzgor. Vedno znova. To je lepše kot bi se vozil na vrtljaku. Lepše kot bi imel novo kolo. Lepše kot najlepši avto.

Ampak roke so postajale vse bolj mrzle. Mraz se je skril med prste, se prikopal prav do nohtov in strašno bodel in scipal in vlekel in grizel. Mateju je prisla na oči cista drobna solza. Skoraj je ni bilo opaziti, a vesen je skelela.

Takrat pa se je zgodilo najlepše. Nekaj tako neznansko lepega, kar se ne zgodi vsako zimo, niti vsako tretjo zimo ne.

K njemu je pristopila Maša. Tista, ki hodi v tretji razred in ima oči modre kot oprano pomladno nebo. Potegnila je rokavico s svoje roke in mu jo ponudila. Brez besed. In neznansko lepo se je smehljala.

Rdeča

topla rokavica je ogrela
kar obe roki hkrati. In ne vem zakaj,
ampak Matejevo srce je zacelo tiktakati
hitreje.

O, bil je najlepsi zimski dan. Malo zaradi snega,
malo zaradi sankanja. In seveda zaradi tople rokavice in
Maše. Se dolgo potem, ko so odsli že vsi otroci domov in je le-
gala bela noc na breg, sta se Matej in Maša sankala. Ampak Maša
ni več vlekla sank v breg. Ne. Samo vozila se je in se smejala. In
Mateju ni bilo pretežko peljati obeh sank navzgor. Morda zaradi
noči, morda zaradi rokavice? Mislim, da zaradi Maše.

Zajec

Čisto črn je –
in je ona.
S podbradkom,
ušesi in repom
je varuhinja
našega doma.

Tiho, tihceno
tapka po hiši –
v sencah se skriva,
da je ne vidiš:
a ona vse zvoha,
vse sliši.

Črna zajklja
je zaščitni znak
naši hiši.
Prinesi darilo zanjo.
Na zeljnatem listu
ji pismo napiši.

Mufov koledar rojstnih dni

JANUARJA PRAZNUJE BABICA. PRÉD UTO STOJI SNEZAK Z LONCEM NA GLAVI IN METLO V ROKAH.

FEBRUARJA PRAZNUJE PRIJATELJICA KARA.
PUSTNE SEME TRKAJO NA VRATA IN SE SMEJEJO
S POLNIMI USTI.

MARCA PRAZNUJE ATA MURI. NA GÖZDNI JASI
ZVONIJO ZVONCKI IN TROBIJO TROBENTICE.

APRILA PRAZNUJE DEDEK SULTAN. DEZ IN
SONCE SE ĽOVITA PO NEBU.

MAJA PRAZNUJE TETA KAĽA. BELE IVANJSCICE
CVETIJO NA TRAVNIKU IN KUKAVICA KUKA V GOZDU.

JUNIJA PRAZNUJE STRIC DINGO. TAKRAT SOLSKE TORBE KOT
RAKETE LETIJO V NAJTEMNEJSI KOT.

JULIJA PRAZNUJE MAMA BIBA. OKOLI VRATU NOSI
OGRLICO IZ SKOLJK Z DNA MORJA.

AVGUSTA PRAZNUJE MUCA LILI. TAKRAT GRMI IN SE
BLISKA.

SEPTEMBRA PRAZNUJE CRNI REKS. STOJI NA SOLSKIH VRATIH
IN MAHA Z REPOM.

OKTOBRA PRAZNUJE MUF. SEDI POD BRAJDOM IN POSLUSA
CRICKE, KI GODEJO.

NOVEMBRA PRAZNUJE ŽIŽI. SEDI NA PECI IN GLEDA ZADNJI
LIST, KI SE GUGA NA VEJI.

DECEMBRA PRAZNUJE LEPA SISLI. MUF JI VRZE KEPO ZA VRET IN ONA
JEZNO LAJA.

Kdaj imas ti rojstni dan? Pripevuj o svojem mesecu.

Športniki snežaki

Za starim kozolcem je stal zajeten snežak. Bil je imeniten sneženi mož: njegov nos je bil rdeči korenček, na glavi mu je čepel počen pišker, v desnici pa je držal obrabljeno metlo. Popoldne so ga napravili otroci že koj potem, ko so pritekli iz sole. Bil je eden izmed najmanj tridesetih snežakov v vasi.

Zdaj, ko je čez nebo drsel sijoči mesec in so otroci trdno spali kot polhki v drevesnih duplih, se je debeli snežak hudo dolgočasil. Noč se je šele začela, do jutra pa je bilo še zelo dolgo.

Vsevidnemu mesecu se je nesrecni snežak zasmilil. Obstal je in mu zaklical: "Hej, zdi se mi, da ti

je posteno dolgas. Zakaj se pa ne gres smučat, sankat ali drsat, saj je naokrog polno snega in ledu."

Sneženi mož ga je začudeno pogledal: "To ne bi nič pomagalo. Se vedno bi bil obupno sam."

"Povabi še druge snežake!" je vztrajal mesec.

"Kako pa naj jih obvestim?" je vprašal do kraja obupani snežak.

"Jaz jim povem," se je ponudil mesec. "Rečem jim, naj se zbero pod hribom, kjer leži zamrznjeno jezerce. Smuči, sanke in drsalke pa si lahko izposodite od otrok. Ti zdaj itak trdno spe."

"Bravo!" je vzkliknil snežak. Od veselja je kar poskocil. "To bo za-

bavno. Takoj jim povej, kje se dobimo!"

Ko so vaski snežaki izvedeli, da se bo sel smučat tudi okrogli snežak pri kozolcu, je med njimi završalo kot v panju. Vsi so planili k hišam po smuci, sanke in drsalke in se zapodili proti hribu. V hipu je bilo na zasneženih strminah in na gladkem ledu vse živo. Snežaki so se s smučmi pogumno spuščali po bregu, nekateri so na drvečih sankah delali mojstrske osmice, drugi pa umetnije na ledu.

Hudomušni mesec jih je navdušeno opazoval, jim ploskal ter jim sem pa tja tudi veselo pome-

zknil. Obenem je pazil na uro, da so se snežaki lahko pravočasno vrnili na svoja mesta. Vsi so bili zadihani, nasmejani in srečni. Še opazili niso, da so med živahnim nočnim norenjem porazgubili nosove, pokrivala in metle.

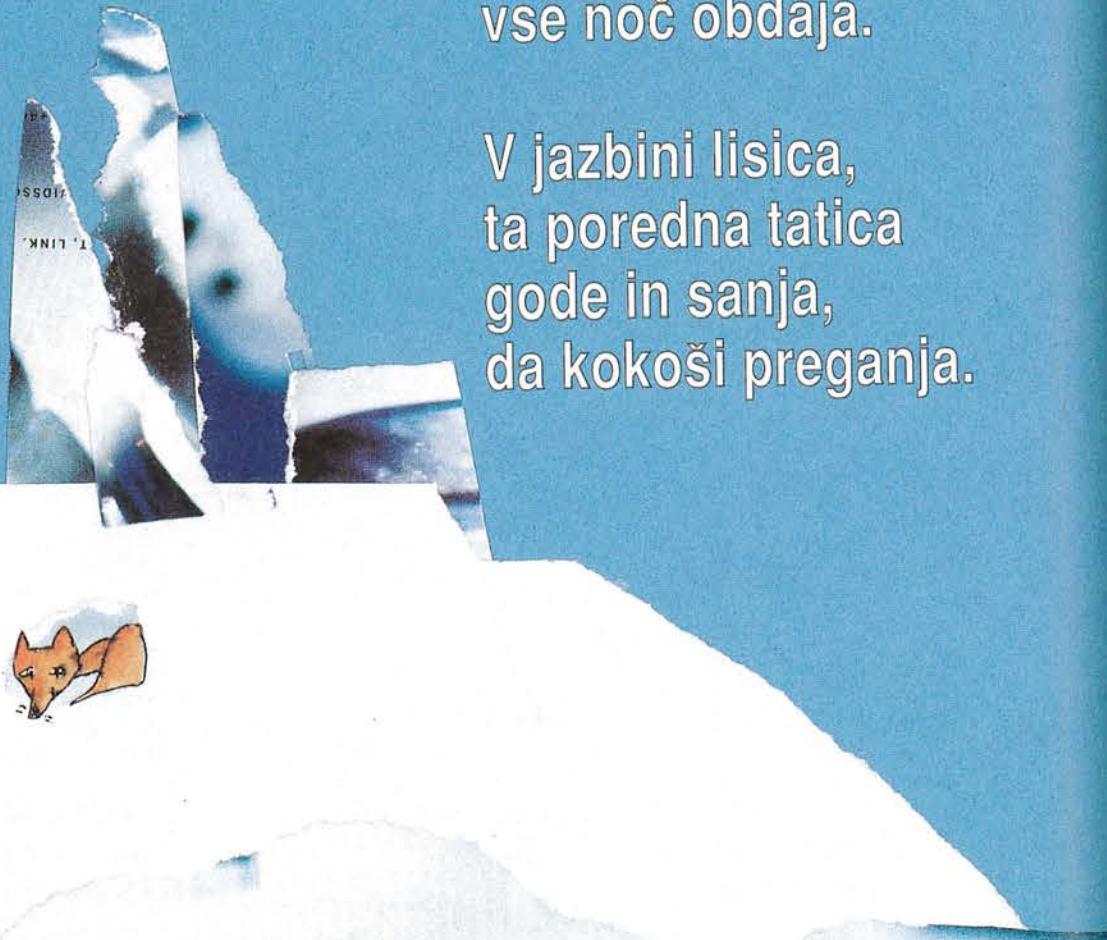
Le otroci, ki so popoldne spet pohiteli na breg in k zamrznjenemu ribniku, se niso mogli nacuditi, odkod je tam naenkrat toliko počenih loncev in polomljenih metel. Le nosov, rumenih in rdečih, ni bilo nikjer. Pohrustali so jih sestradi poljski zajčki. Gotovo ste radovedni, koliko jih je bilo. Toda to ve samo stricek mesec.

LISICA

V gozdu jazbina,
okrog bela tišina,
brez konca, brez kraja
vse noč obdaja.

V jazbini lisica,
ta poredna tatica
gode in sanja,
da kokoši preganja.

ZLATI ROG

4

ZA BRALNO
ZNAČKO

Karman je kar obsedel na sivi skali sredi zelene livade. Tretji dan je potekel, pa še ni imel niti kamna na kamnu. Kje je še čudežni grad, ki ga mora zgraditi Zlatorogu v sedmih dneh. Tako je ves skrušen premišljal in iz srca mu je kapnila pesem:

Gora visoka, ostra kot zob,
morje globoko, temno kot grob.
Ničevi dnevi in črne noči,
Danica v prsih le svetlo žari.

Takrat se spomni, da je spravil pero zvestega žerjava pod pazduho in da je še vedno tam. Vzame ga, ga poboža in dihne vanj.

In nežno peresce je zašepetal: "Tudi če je še tako brezupno, nikar ne odnehaj. Jaz ti sicer ne morem več pomagati, lahko pa ti gorska kraljica..."

"Ah, ne, ona ne more nič, saj je Zlatorogova žena. Prehudo izdajstvo bi bilo to in strašno maščevanje..." je odkimal Karman, pa žerjav ga je kar prekinil:

"Nič je ne prosi naravnost za pomoč! Pomagaj si z igro ogenj – voda."

Kri in upanje sta spet zakrožila po Karmanovih žilah. Razumel je zvijačo.

Tega dne pod večer je prišla kraljica Hela. Prinesla mu je novo srajco. Pa ko je videla krog njega samo razvaljeno kamenje in nič drugega, je žalostno zmajala z glavo.

"Na, srajco! Da bi ti le prinesla srečo, ali pa vsaj olajšala zadnje dneve življenja."

"Hvala ti, plemenita kraljica. Skušal ti bom dobro z dobrim poplačati," jo je z vedrim obrazom sprejel Karman. Srajca je bila kot iz svile in topla kot mleko.

Kraljico Helo pa je skrbelo: "Kako mi boš dobroto vračal, če še zase ne moreš poskrbeti. Se nič ne bojiš? Jaz ti pač ne morem pomagati!"

"Pusti to! Hočeš, da te naučim vesele igrice? Šala in igra sta tudi darilo, a ne?!"

"Imenitno: sredi te rajske puščobe nekaj zabave!"

"Jaz te bom spraševal, ti boš pa odgovarjala z ogenj in voda. Ogenj pomeni, da sem uganil, voda pa, da samo ti veš, kako je prav. Začneva?"

"No, kar sprašuj!"

In sta začela. Karman jo je zvito spraševal: V neki pravljiči je bil nekoč pojoči grad – je grajen v kvadrat? – voda. V krog? Ima ena vrata? – voda voda. Ima sedem vrat? – ogenj. In mora stati na ravnen? – voda. Na gorskem sedlu? pod Pihavcem? – ogenj! Ob ruševju? ali ob studencu? – hi hi, voda voda! Nad izvirom?! – ogenj...

Tako sta se igrala in gorska gospa se je imenitno zabavala, saj je največkrat samo ona vedela, kako je prav. Potem pa je padla noč in kraljica Hela je na vprašanje, če je mogoče zlati rog z Zlatorogove glave odbiti ali odžagati, odgovorila samo: beee, bekeke.

Kot je bilo v njeni naravi in navadi, se je namreč vsak večer spremenila v srebrnobelo kozo. Sramežljivo je poskočila in se pognala v skrite votline pod obronki vrhov.

A tam jo je šele čakal hudič – s kozjo brado! Zlatoroga je kar razganjalo od ljubosumnosti: srajco iz lastnega dlačja da gre spresti temu piškavemu prišleku... in se potem hihita, klepeta in se zabava z njim! Bo že on, kozorog kraljevski, pokazal čez kak dan temu fičfiriču, kdo se zadnji smeje... Pa gorje, da bi mu šla še kdaj zraven!

Tudi med kraljevskimi bitji visoko na višavah se kdaj zakuhata prepir in zamera.

Teh nekaj dni, kar mu jih je še ostalo, se je mladi Karman zagnal na vso moč: zlagal je, gradil, zidal in sproti tuhtal kaj in kako, da bo vse, kot je treba.

Pogled iz vremenske hišice

Babja jeza

VREMENKO SE JE ODPRAVIL V SVET. SKLENIL JE NAREDITI LEPO VREME V DEŽEVNIH KRAJIH TROPSKEGA GOZDA. MISLIL JE, DA GA BO VREMENKA ZADRŽEVALA IN GA PROSILA, NAJ JE NIKAR NE PUŠČA SAME. KAKO SE JE UŠTEL!

BIL JE KAR MALO SLABE VOLJE, KO SE JE POSLAVLJAL, IN SONCE JE KOMAJ ŠE SIJALO.

“SREĆNO HODI!” MU JE REKLA ZA SLOVO VREMENKA.

“ALI TI BO KAJ DOLGČAS PO MENI?”

“TEGA SE ŠE NE VE,” JE REKLA VREMENKA. “KO SE BOŠ NAVELIČAL TUJIH KRAJEV, PA PRIDI SPET NAZAJ, SAJ VEŠ, KJE SI DOMA.”

VREMENKA JE OSTALA SAMA. PRAV KMALU JI JE ZAČELO KLJUVATI V SRCU. POČUTILA SE JE PREVEČ SAMA, IN ČEPRAV JE BILA ZALJUBLJENA V DEŽ, JI JE ZAČELO TO KISLO VREME PRESEDATI. BOLJ KOT JE JOKALA, BOLJ JE DEŽEVALO. NAZADNJE SE JE RAZTOGOTILA, PA NI VEDELA, ALI NAD SEBOJ ALI NAD VREMENKOM, IN ZAČELA JE PADATI PRAVA PRAVCATA BABJA JEZA ALI LEDENI DEŽ.

VREMENKO PA JE V DALJNIH TROPIH PRIČARAL LEPO VREME IN POTEM SE JE TAKOJ, AMPAK ZARES TAKOJ ODPRAVIL DOMOV.

Nadaljujte zgodbico!

PETER RUSTJA
Narisan PAOLO PASCUTTO

Akcija Šampinjon

Gobice so prespale v šolski kleti. Nekatere so s težavo zaspale, saj jih je misel na ujeto gobico silila k budnosti še pozno v noč. Vsekakor pa je utrujenost le prevladala nad skrbmi, in tako je hitro minila prva noč v mestu.

V kleti je bilo, kljub neredu, ki je postal bolj očiten sele z jutranjo svetlobo, še kar prijetno. Veliki Goban je moral prav močno zaklicati, da so se gobice prebudile. In že je bila vsa gobja druščina spet v popolni pripravljenosti. Treba je bilo le še odkriti nekaj podrobnosti, in sicer, kako iz kleti v višje prostore ter najti učilnico, v kateri sameva bela gobica v lončku. Od tega je bilo pravzaprav odvisno, kako in kdaj jo bodo lahko rešili. Veliki Goban je ukazal gobicam, naj takoj temeljito preiscejo klet in najdejo izhod na stopnišče.

Gobice so se hitro porazdelile v manjše skupine in se razkropile v vse smeri. Kupi različnih razvrženih predmetov bi jih še kako zanimali, a morale so biti pozorne na eno samo stvar: vse so iskale le vhod v šolo.

Mušnica je ves čas godnjala, saj je bil njen čudovit klobuček "takooo prašen". Tudi ostale gobice so imele prašen klobuček, a se niso dosti zmenile za to. No, vseeno pa se je Mušnica le izkazala, kajti prva je odkrila prehod na stopnice, ki so peljale na šolski hodnik. Gobice so ji od veselja v trenutku očistile klobuček.

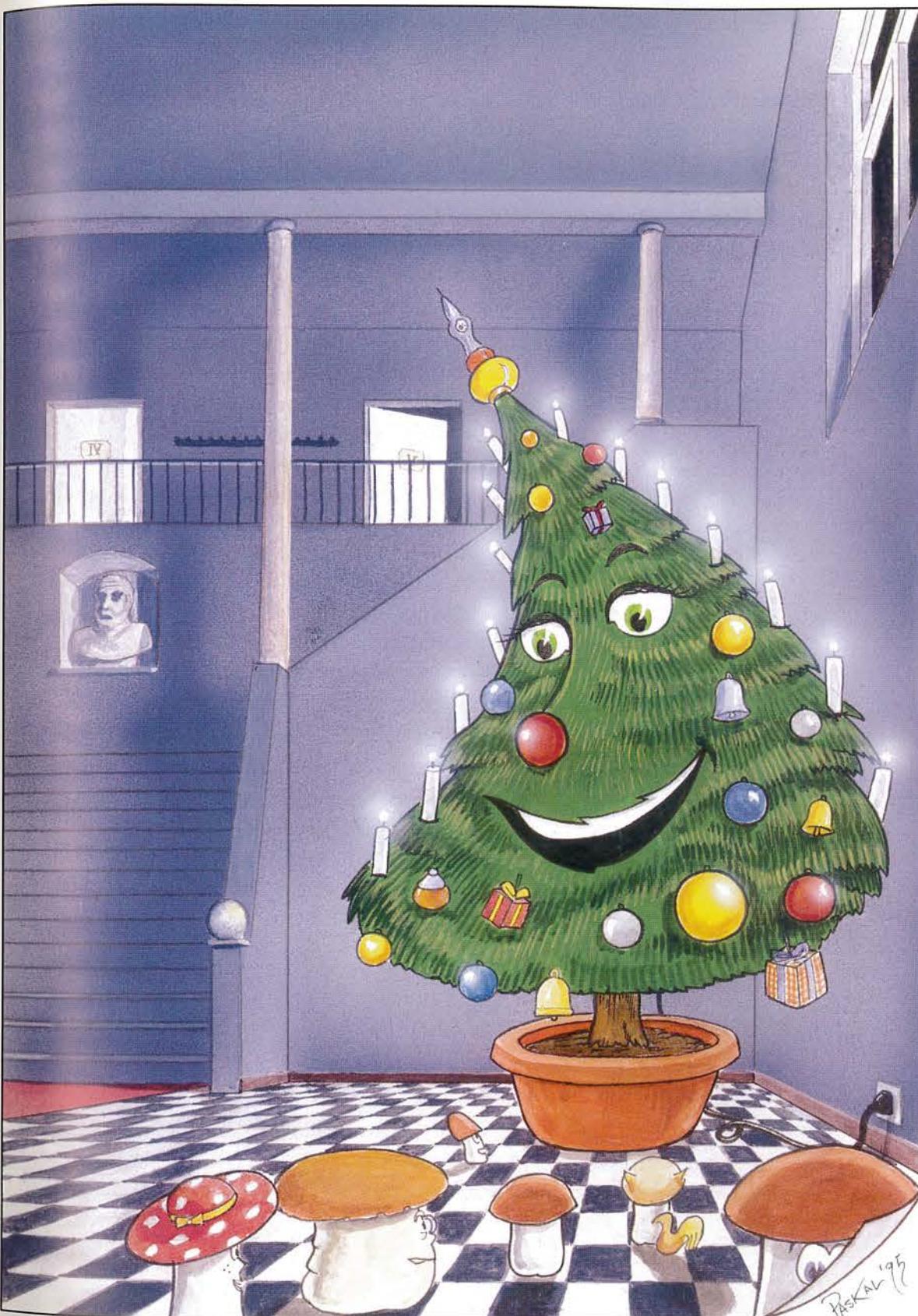
Pot po stopnicah je bila naporna. Kar predstavljajte si gobjo druščino, kako skače s stopnice na stopnico. To jih je prav poštено utrudilo. Ko so prišle na šolski hodnik, so si privoščile kratek počitek na mehki preprogi.

Veliki Goban je opazoval mlajše gobice. Malo jim je zavidal, saj se on sam nikoli prej ni znašel v taki pustolovščini.

Počitek je blagodejno vplival na počutje cele skupine. Tudi zato, ker je povsod vladala tišina. Tisti dan je bil namreč praznik. Razen smrečice na hodniku in Šampinjona v lončku, ni bilo v soli žive duše. Tudi Veliki Goban je bil sproščen in zadovoljen, da niso naleteli na težave.

Gobice so malo poklepetale s smrečico. Prav nič ni bila žalostna, saj so jo otroci in učiteljice kar lepo okrasili. Konec koncev je imela še vse korenine pri sebi, pa tudi vode ji na srečo ni primanjkovalo. Smrečica je celo ponudila gobicam, da so se malo napojile pri njej. Ko so se poslavljali, jih je povabila, naj se oglasijo po praznikih pri njej v gozdu, saj jo bodo učiteljice in otroci ponovno postavili v gozd, brez balončkov, seveda.

V učilnicah je bilo vse pospravljeno. Na oknih so bile pisane risbe ter posušeni listi. Nenadoma so na okenski polici zagledali belo gobo v lončku. Približali so se ji.

Na galebovih krilih

Pust none Vanke

Dragi bralci, ali se še spominjate none Vanke? Spet smo ob njenem ognjišču, saj burja se vedno pometa po vaških klancih. Skodelica toplegačaja nam segreva roke in ogenj prijetno prasketa.

“Pust je pred vrti, ali ste že pomislili, kako se boste letos osemili?” radovedno vpraša nona.

“Jaz se bom oblekel v dinozavra, mama mi je sešila obleko.”

“Meni bo oče kupil obleko indijanke Pocahontas. Moj brat pa se bo osemil v kavboja.”

“Ko sem bila majhna, me je bilo strah pusta. V pustnem sprevodu sta bila tudi lumpa hudiča, ki sta lovila otroke in ščipala dekleta. Vesela družba je vsako leto na pustni torek obiskala vse hiše v vasi. Na čelu sprevoda je korakal župan fantovske, za njim pa sta stopala pust in njegova žena. Ostali člani fantovske so jim sledili ob spremljavi harmonike in pesmi.”

“Nona Vanka, v kaj si se pa ti oblekla?”

“V mojih časih se dekleta niso osemila, saj niso sodelovala pri sprevodu. Čakale smo doma, in ko so fantje stopili v hišo, smo se z veseljem zavrtle ob polki. Pustno šemo so oblekli le pust, žena in zludija. Prvi je oblekel črn gv'nt in črn klobuk. Maska mu je zakrivala le oči, pod no-

som si je z ogljem nariral brke, lica pa je imel živo rdeča. Žena je nosila vsakdanjo obleko z ruto na glavi. Za njeno masko pa se je skrival fant. Zludija sta strašila v ovčjih kožuhih in usnjениh škornjih. S sajami sta si očrnila obraz.”

“Nona, tudi tvoje prijateljice iz sosednjih vasi se niso osemile?”

“O ne, ne. Na Krasu nikoli. Brusac iz Rezije, ki nas je v letu večkrat obiskal, nam je nekoč povedal, da so pri njih navade različne. Najlepše osemljene so bile prav ženske, saj so imele čudovite bele obleke, okrašene s pisanimi trakovi. Na glavi so nosile skoro pol metra visok klobuk s papirnatimi rožami. Po televiziji sem pravkar videla, da jih nekatere še danes oblačejo. Z brusačem pa sva ugotovila, da se je pustno veselje, tako na Krasu kot v Reziji, zaključilo na podoben način. Pustna sreda – pepelnica je bila posvečena pogrebu slavnatega pusta. ‘Duhovnik’, ki je vodil pogrebe, je najprej zmolil zafrkljive litanije, v katerih je razkril smešne dogodke vaškega življenja. Sledila je sodba, in končno je fantovska pahnila v plamene slavnato lutko.”

“Nona Vanka, to se ni dogajalo le nekoč. Lani sem tudi jaz pospremil pusta na njegovo zadnjo pot, ko sem obiskal bratrance v Repnu!”

NAGRADNA Vprašanja

Kaj je fantovska?

Kaj je gv'nt?

Katera so brusačeva opravila?

Pošlji Galebu risbo tvoje letošnje pustne obleke!

Sun Sun

Jaz sem hrošček, skarabejček. V primerjavi z vami, ljudmi, sem majhen, neznaten. Tacam po tleh, vi pa hodite z glavo v visavah. Jaz kotalim kroglico iz govna, vi pa se vozite v nekakšnih ladjah na štirih vrtecih kolesih. Vi ste kakor bogovi, jaz pa sem nič od niča; neznatna žuželka. Včasih se sklonite k meni in občudujete barvo mojih kril. Pravite: "Joj, kako lepa krila ima. Zlatorumena, zelenozlata." Barva mojih kril vam ugaja, kroglica, ki jo valim, pa sploh ne. Zgrajate se, si mislite: "Drekec vali, vanj bo zlegel jajčeca. Uf, le kaj bo iz tega!"

Stari Egipcani pa so me spoštovali. Za njih nisem bil samo hrošček, ki vali kepico govna. Pomenil sem jim mnogo vec. V meni so videli tiste sile, ki premikajo planete in zvezde. Moja kroglica, narejena iz govna, se je v njihovi zavesti spremenila v Sonce. Rekli so: "Skarabejček vali sončno kroglo; proti večeru jo privali do roba večne teme, do strašnega brezna. Hudobni duh, ki sovrazi življenje, bliskovito

porine Sonce in skarabeja v prepad. In potem se hrošček vso noč muci, da sonce spet privali iz prepada. To se zgodi vsako jutro. Takrat skarabej z zadnjimi mocimi prevali sončno kroglo čez rob brezna, preko meje med svetlobo in temo, in spet nam zasije luč dneva. Ce tega čudežnega skarabeja ne bi bilo, se sonce ne bi vec dvignilo iz temin, in Zemlja bi se v nekaj dneh ohladila in led bi prekril kontinente, vsa morja bi zamrznila, vse reke in potoki bi se spremenili v led. Torej, bodimo hvaležni skarabeju, slavimo ga, saj nam prinaša novo življenje in večno sreco."

Tako so verovali stari Egipcani. Nosili so nas kot amulete, in mi smo jih scitili pred silami zla, teme in smrti. Prinašali smo jim sreco in upanje, da bodo večno živelji. Tako je bilo nekoc.

Danes je povsem drugače. Nič ce se več ne zmeni za naša zlatozelena, zlatorumena krila. Rečejo nam: drekac! Besedo izgovorijo z zgrajanjem.

Zadnjič sem doživel nekaj grozneg, v mojem kratkem življenju

najhujšega. Zdaj vam bom pokazal sliko iz preteklosti:

Tale skarabejcek ob meni je moja ženka. Jo vidite? S potravanjem sem jo bil klical sedem dni in noci. Da je prisla do mene, je morala prehoditi silne daljave.

Za nas, drobne zuželke, silne, za vas morda le pol ure hoda. No, prisla je in takoj sva si bila vsec. To pomeni, da sva se zaljubila na prvi pogled. Toda v casu, ki ga vi imenujete "medeni tedni", torej v času najine najvišje sreče, se je zgodilo nekaj strasnega:

Sun Sun, tako je bilo ime moji izvoljenki, je po nerodnosti pada s palme. Ko se je kobacala iz peska in se trudila, da bi zlezla na steblo in se po njem vzpelna k meni, ali pa k meni od tam poletela, so jo zagledali fantalini, ki so se klatili tam okoli. Tisti, ki je najbrz bil njihov vodja, se je hitro sklonil in zaklical svojim pajdasem:

"Glejte, drekac!"

Tako so ga obstopili trije dečki. Strmeli so v mojo Sun Sun, ki se je v strahu stisnila, se povsem skrcila.

Najmanjši med njimi je predlagal:

"Nabodimo drekaca na trn!"

Kar poskocili so, tako jim je bila vsec ta zamisel. Meni, ki sem vse to gledal z visine in vse to slišal, pa je zastalo srce.

Decki so stekli k divji akaciji in mojo Sun Sun so kar tako, kar mimogrede, nabodli. Slisal sem, kako je zahrescalo, ko je trnova konica predrla njen oklep, in slisal sem, kako je Sun Sun kriknila od bolecine.

To so naredili in potem stekli proc, kot da se pravkar ni zgodilo nič posebnega.

Sun Sun je umrla v nekaj minutah. V sebi je nosila jajčeca, najine otroke, majhne skarabejcke. Kakor drobceni pticki so v njej klicali na pomoc in umirali skupaj s Sun Sun, njihovo materjo.

Popoldne tistega dne se je sonce stemnilo. Velika in hladna senca je prekrila našega oceta. Ljudje so kricali: "Glejte, sončni mrk!"

Bil je sončni mrk, a bilo je še nekaj drugega. Nekaj, cesar ljudje niso razumeli. Dusa moje Sun Sun je letela v ocetov objem. Ko se je stisnila k njemu, se je ocetovo srce razzalostilo. In to je bila senca, ki je prekrila njegovo oblice. V ocetovi žalosti je bil tudi kanček njegove jeze. Izvala jo je hudobija cloveskih otrok.

Zdaj sem sam. Se klicem, a vem, da mi ne bo uspelo priklicati nobene druge Sun Sun, kajti bila je ena in zame edina.

Zelo sem žalosten.

ADRIJAN RUSTJA

Narisala MAGDA TAVČAR

Vrdela pri Sv. Ivanu - kraljestvo mojih otroških iger

V tretjem razredu smo bili tako zreli, da smo lahko kmetovali. Šolski vrt so razdelili po razredih in številu učencev in vsak je obdeloval svoj košček. Pod krošnjami stoletnih dreves smo sadili solato, radič, fažolete, katere je moj učitelj kar pridno odnašal domov. Seveda pa smo se na vrtu tudi igrali.

KAFÈ je bila igra vzdržnosti in akrobatike. Določeni fant se je naslonil na zid. Naslednji ga je globoko sklonjen objel okrog pasu. Isto je naredil še tretji. Tekmovalci so morali skakati tako, da so vsi pristali na hrbitih sklonjenih fantov. Skakali so, kot skačejo telovadci preko konja ali koze. Na hrbtnu se niso smeli oprijeti ne z rokami ne z nogami. Če se je kdo pomotoma dotaknil, je bila igra neveljavna in jo je bilo treba ponoviti. Prav tako je bila neveljavna, če so spodnji pod težo omagali. Če je šlo vse po pravilih, se je na novo izžrebalo, kdo bo "spodaj" in kdo bo skakal. Po enourni igri smo bili prav vsi zasopli in utrujeni.

Prav tako zadihani smo bili, ko smo tekali po "kontradi". S štarta na cilj se nas je v tek pognalo kakih petnajst, dvajset mulotov, da se je vse prašilo za nami. Zmagal je seveda tisti, ki je pritekel na cilj prvi.

Igra klofut s vprašanjem: KDO JE BIL?

En fant si je z levico zakril oči, dlan desne roke pa položil na lice. Ostali so stali v pol-krogu. Prvi je pristopil, ga klofnil po zakritem obrazu in takoj stekel na svoje mesto. Ko si je oni odkrili oči, so vsi nedolžno dvignili kazalec, da je moral uganiti, kdo ga je v resnici udaril po licu. Če se mu je to posrečilo, je moral poraženi na njegovo mesto, če pa ni uganil, si je moral spet zakriti oči... in igra se je ponovila.

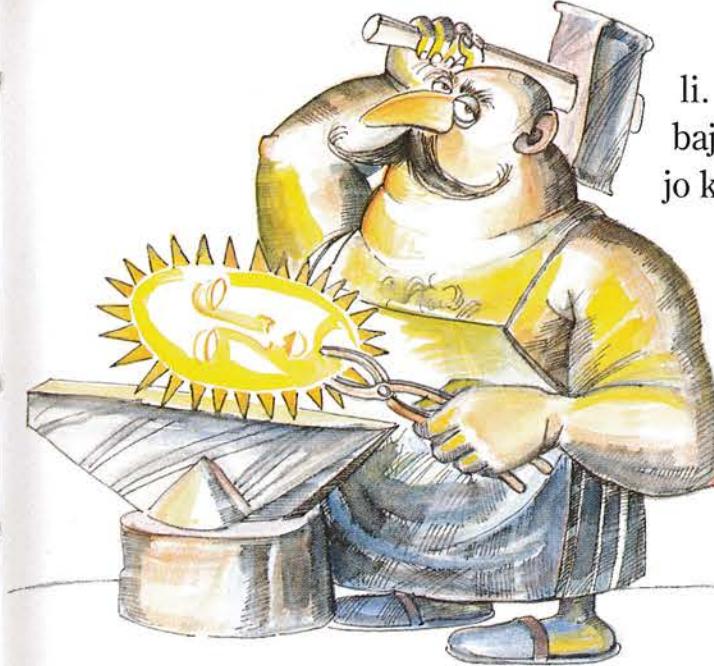
Bajeslovna bitja

KURENT

Kurent je najbolj znana pustna šema na Slovenskem. Doma je na Ptujskem polju. Po videzu spominja na hudega gozdnega moža, saj je ves kosmat in zaraščen. Njegovo pokrivalo je iz ovčje kože. Prav takšen je tudi njegov plašč, prepasan z verigo, na kateri visijo kravji zvonci. Iz glave mu rastejo ro-

govi, ki si jih Kurent najraje okrasi s perjem in pisanimi papirnatimi trakovi. Medtem ko poskuje in pleše, pozvanja z zvonci in opleta z dolgim, rdečim jezikom. Včasih pa zavihti tudi svojo ježevko in takrat pred njim zbeži vse, kar leze in gre...

Mnoge pustne šeme izvirajo iz davnih časov. Nekatere med njimi poosebljajo bajeslovna bitja, in to velja tudi za Kurenta, ki je še bolj skrivnosten kot prikazni, o katerih smo že govorili.

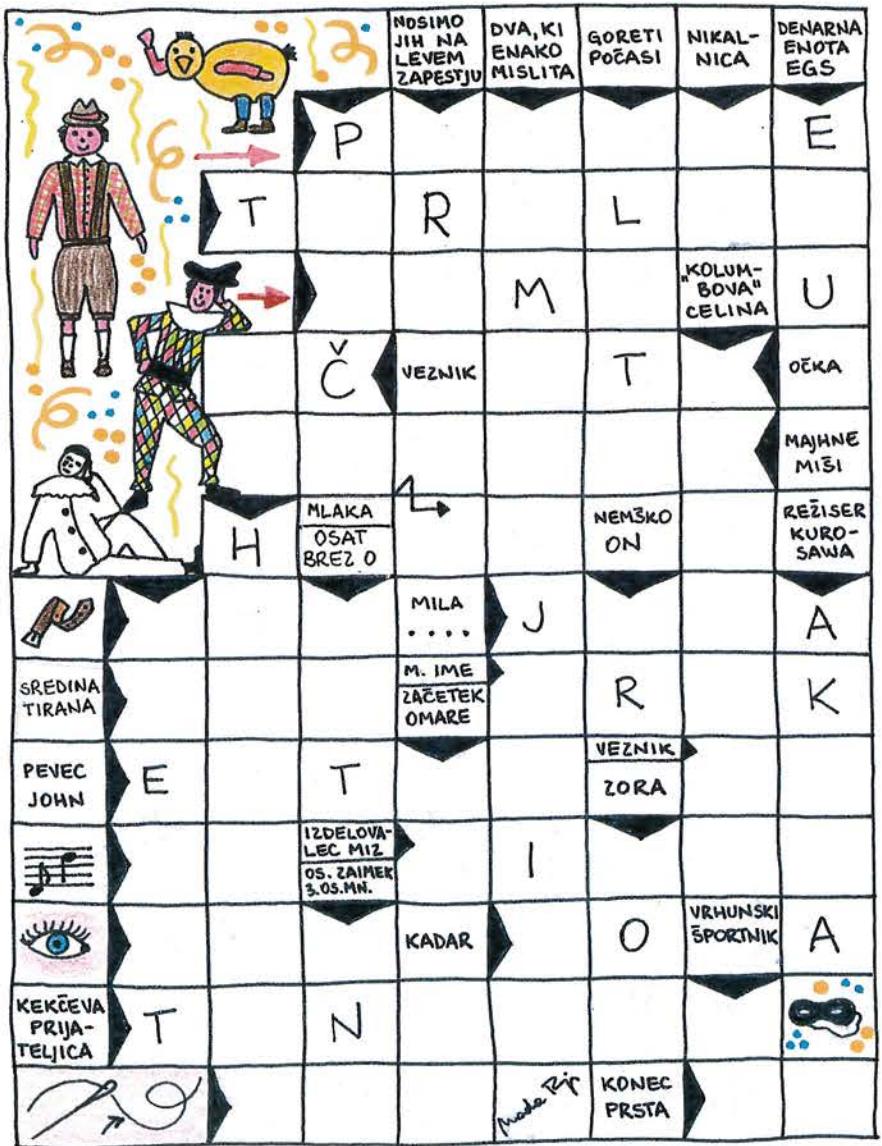

li. O njem kroži veliko bajk. Nekatere ga opisujejo kot ljubeznivega, včasih še kar razposajenega in šegavega kovača, ki se je po smrti preselil na Mesec, kjer kar naprej kuje in kuje. Obraz, ki nam ga kaže polna luna, je baje njegov.

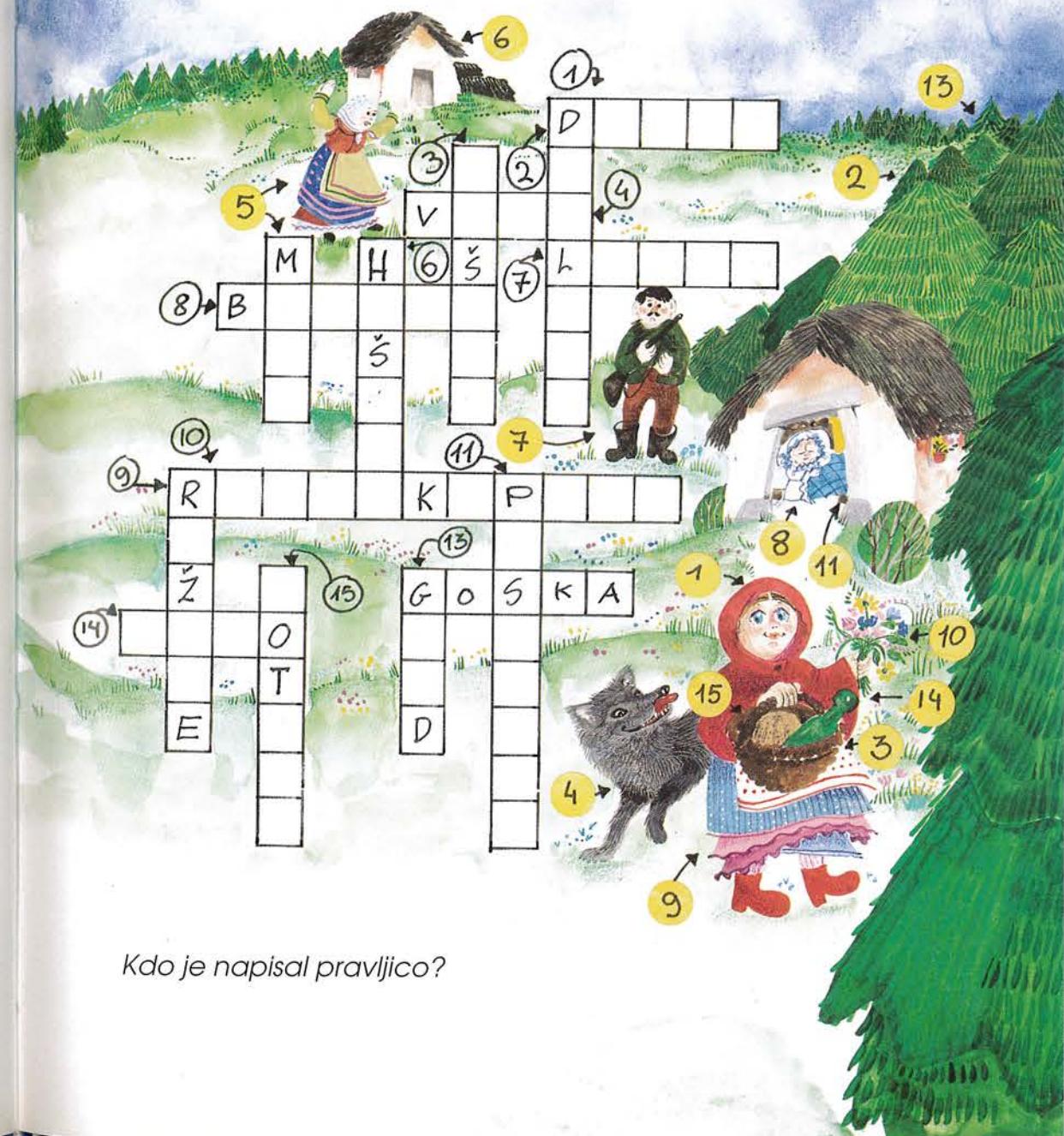
Druge pripovedke predstavljajo Kurenta kot pravega, nepopravljivega razbojnika. Kristus ga je zakazen spremenil v junca. Sedem let je v živalski podobi služil nekemu kmetu. Njegova pokora bi verjetno trajala še dljè, če si ga objestni vaščani ne bi grdo privoščili: odvlekli so ga iz hleva, se pognali za njim v dir po vaškem klancu in iz prestrašene živali brili norce, kot bi jim odpovedala pamet. Tedaj se ga je Kristus usmilil in mu vrnil prejšnjo podobo. To se je zgodilo na pustni torek, zato ljudje še danes v pustnem času uganjajo norčije.

Križmuster

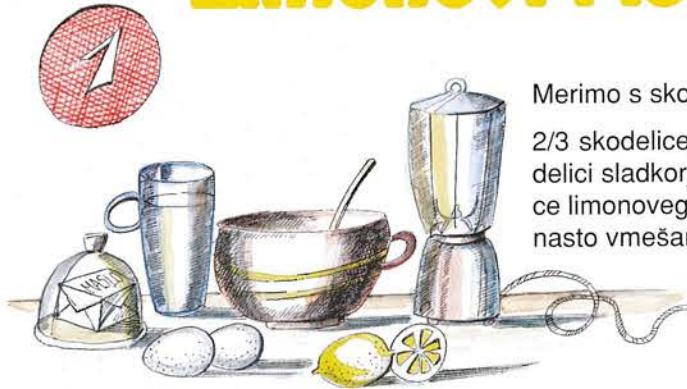
Križanka ...

mali kuharji pomagajo v kuhinji

Limonovi piškoti

Dodamo 4 skodelice moke, ki smo jo presejali skupaj z 2 žličkama pecilnega praška, 2 skodelici na drobno sekuljanih orehov in pol kavne žličke soli. Pognetemo.

Testo razdelimo na dva dela in vsakega povaljamo v "klobaso". Zavijemo v alufolijo in postavimo za 2 uri v hladilnik.

"Klobasi" zrežemo na kolesca, ki jih položimo v namaščen pekač in pri 225° C pečemo približno 10 minut.

Merimo s skodelicami za belo kavo.
2/3 skodelice surovega masla, 2 skodelici sladkorja v prahu, 2 jajci in 4 žlice limonovega soka z mešalnikom pestasto vmešamo.

šolarji pišejo

SREČA JE...

Sreča je sonce,
ki me zjutraj zbudi.
Sreča je dan,
v katerega hitim.
Sreča je zvezda večerna,
ki popelje me v sanje,
sreča je dom,
v katerem živim.

Gašper Strahovnik, 5. c
OŠ ŽALEC

MAMICA NE ZNA

PRIPOVEDOVATI PRAVLJIC

- Mamica, povej mi pravljico!
- Katero pa?
- O Sneguljčici.
- Prav, če že hočeš.
- Živila je deklica po imenu Pepelka.
- Ne, pa ni! Bila je Sneguljčica.
- No, prav. Živila je deklica po imenu... Kako ji je že bilo ime?
- Sneguljčica!
- Pa res. Kmalu po porodu ji je umrla mama. Dobila je mačeho in tri brate.
- Ne, dobila je samo mačeho!
- Ah, ne, še dva brata?
- Ne, in najprej si rekla tri brate, zdaj pa že dva!
- Ti nikoli nisi zadovoljna! Odraščala je in postajala vedno lepša. Zato jo je mačeha ljubila.
- Ravno obratno! Sovražila jo je!
- No, če ti tako praviš... zato je zbežala k čarovnicam.
- Zbežala je k palčkom. In ne bom te več poslušala, ven grem!
- Počakaj malo! Kdo ti je pa dovolil?!
- Jaz že ne!
- Vem, da mi boš dovolila.

– Če si tako prepričana, pa le pojdi. Mi vsaj ne bo treba priovedovati pravljic.

– O, pa jih boš!

– Ti bom že dala, smrklja! No, pa je zbežala. Tudi dobro, nisem si želela prepira, pravljic pa jih ne bom več pravila. Ni sem preveč navdušena, da več ve kot jaz.

Maja Horvat, 6. a, OŠ ŽALEC

JAZ OČE

Jaz nimam otrok, ker to škodi zdravju. Tudi žene nimam, ker so ženske preveč tipične. Čeprav sem star že 30 let, nimam žene. Pa samo zato, ker preveč "komandirajo" kot kakšne "šefice". No, zakaj se zdaj mučim pri tem dolgočasnem razgovoru? Od sladic sta mi najljubši dve jedi: puding in sladoled. Vsak dan popijem dva litra soka. Če bi slučajno imel ženo, ne bi smela gledati Jonasa Ž, ker je lep. Ko bi prišel iz službe, bi se vrgel na kavč, žena bi mi naredila sendvič in skuhalo kavo. Zjutraj bi mi obleko pripravila na stol, oba bi spila kavo in se napotila v službo. V službi bi pridno delala.

Tomaž Lesjak, 3. b, OŠ ŽALEC

Ko bom velik, bom postal oče. Imel bom dva otroka. Prvemu bo ime Matej, drugemu pa Aleš. Imel bom tako "fino" ženo, da bom lahko samo jedel in spel. Tako bo lepa in jo bom imel tako rad, da si je težko predstavljati. Moja sinova bo sta zelo pridna. Imeli bomo lepo hišo in pred hišo bosta imela otroka igrišče. Na igrišču bom otrokom postavil gugalnico, peskovnik, tobogan in leseni vlak. Med vikendi bomo hodili na izlete. Imeli bomo še eno muco in dva psička. Imeli se bomo radi do konca svojih dni.

Aleks Petek, 3. b, OŠ ŽALEC

JAZ MAMA

Ko bom velika, bom imela samo enega otroka. Nikoli ga ne bom tepla. Bom zelo lepa in romantična. Nikoli ne bom sama pomivala in kuhala. Imela bom služkinjo. Doma bom imela psa. Rada bi postala kozmetičarka. Mož bo imel rjave oči in svetle lase. Moral bo imeti veliko denarja in lepo bo oblečen. Vedno me bo imel rad.

Maruška Kobula, 3. b, OŠ ŽALEC

Ko bom jaz nekoč postala mama, bom imela pet muc in tri psičke. Poleg tega bom postala manekenka in miss sveta. Imela bom moža, ki bo moral delati noč in dan. Jaz pa bom lahko hodila po odrih in se predstavljalna. Mogoče bom imela tudi otroka. Ko bom dopolnila trideset let, ne bom več manekenka, temveč tenisačica. Ko bom tenisačica, se bom lahko tudi jaz ukvarjala s psički in mucami.

Kaja Judec, 3. b, OŠ ŽALEC

Ko bom jaz mama, bom frizerka. Imela bom eno punčko – Klaro. Če mi bo nagajala ali jezikala, jo bom okregala, čeprav jo bom imela zelo rada. Moj mož bo moral tudi kaj skuhati in kaj oprati, da ne bo samo "gnil" pred televizijo. Imeli bomo enega kužka, ki bo ubogljiv. Hodili bomo na morje, v hribe in v gozd. Imeli se bomo zelo lepo in s tem bi bila moja zgodba končana.

Pia Krajnc, 3. b, OŠ ŽALEC

NAROBE DAN

V ponедeljek sem se zbudila ob sedmih in štirideset minut. Bilo je že pozno! Hitro sem šla v kopalnico, se pogledala v ogledalo in rekla: "Joj! Čutim, da bo to narobe dan."

Res je bil. Ko sem šla v straniše, ni bilo več papirja. Hotela sem si umiti obraz, a voda ni pritekla, ker so prav tisti dan menjavali vodovodne cevi.

Potem mi je glavnik padel pod pralni stroj in se nisem mogla počesati.

Pri oblačenju je bilo tudi vse narobe. Zimskih oblek nisem našla, zato sem si oblekla poletne in vzkliknila: "Brrrr! Je prav mrzlo!" Termometer je kazal samo tri stopinje. Na srečo sem se spomnila na jopič. Ne, se je sušil!

Ob sedmih in petinpetdeset sem čakala šolabus, a je že odpeljal. Tekla sem do šole.

V razredu me je učiteljica ogovorila: "Kaj? Ob osmih in petnajst se pride v šolo?"

Tudi v šoli mi je šlo vse narobe. Pri kosi pa je bila jed, ki mi ni všeč. Še vodo sem polila.

V ponedeljek imam klavir. Tam pa – tudi vse narobe. Najvažnejše skladbe nisem vadila.

Potem sem šla z mamo v Milje. Najprej sva šli kupit pico. Moje najljubše pice niso imeli. Sem vzela drugo, a je imela preveč olja in sem se vsa popacala.

Vrnili sva se domov. Takrat je prišel z dela tudi oče.

Ko smo večerjali, mi je padel kozarec in se je razbil. Zame, ki sem jedla testenine, ni bilo čistih vilic, mama in oče sta jedla zelenjavno juho.

Šele v postelji sem si oddahnila: "Upam, da ne bo tak narobe dan tudi jutri!"

Anna Angiolini, 5. r.
COŠ "Ivan Trinko Zamejski"
RICMANJE

Verjetno je že marsikdo od vas imel narobe dan. To se lahko vsakemu zgodi. Pričovala vam bom narobe dan nekega dečka.

Matej se je zbudil in stopil z levo nogo s postelje. Zdrsnilo mu je in je padel, ker je imel pred posteljo avtomobilčke. Ko se je pobral, je iskal copate.

"Mama! Kje so moje copate?" je zaklical.

"Ena je na grelcu, druga pa v košari igrač!" je jezno odgovorila mama.

Matej jih je pobral in odkorakal v kopalnico. Začel si je umivati zobe, a je namesto zobne paste vzel hren. Vse je izpljunil in spustil vodo, naj odteče. Napolnil je kopalno kad in se usedel vanjo, da bi se skopal. Ni se spomnil, da je že oblečen.

"Joj! Mama!" je zakričal. "Zmočil sem si obleke!"

"Obleci si druge!" mu je še bolj razburjeno odgovorila mama.

Šel je v sobo in se hotel preobleči, a kaj, ko ni našel ničesar. Oblekel si je očetove in se je zdel kot klovn. Hotel si je pripraviti zajtrk. Namesto kakava je natrosil v skodelico kavo in povrhu sladkor. Spomnil se je, kaj bodo danes delači v šoli. Zastokal je:

"Mama, pozabil sem vse iz zgodovine!"

Mama mu tokrat ni odgovorila, le obrnila se je v postelji.

Matej je ves zaskrbljen stekel na trg, kjer ponavadi čaka šolabus. Ni ga bilo. Pomislil je, da je v zamudi. Tekel je v šolo. Ko je prišel do vrat, se je spomnil, da je šola zaprta, ker ni pouka. Utrjen se je vračal domov. Na pol poti je začela padati toča. Obupan je tekel proti domu.

Mame ni bilo. Trkal je in trkal. Kričal je:

"Mama, odpri mi!"

A zaman.

Čakal je pred hišo, dokler ni prišla mama in odklenila.

"Končno!" je zakričal in vstopil. Ker je bil toliko časa pod mrzlo točo, je začel kašljati. Naslednji dan, ko je vse to povidal v šoli, so ga vsi imeli za norca.

Maja Kapič, 5. r.

COŠ "Ivan Trinko Zamejski"
RICMANJE

IZLET V MAUTHAUSEN

Skupaj s starši sem šla v Avstrijo. Izlet je organiziralo društvo Rdeča zvezda.

Cilj izleta je bil ogled koncentracijskega taborišča Mauthausen. V to taborišče so Nemci posiljali politične nasprotnike in rasno preganjane, posebno Žide.

Taboriščni v Mauthausnu so izkopavali kamenje in ga nato sami nosili iz kamnolomov. Težko breme so prenašali po "stopnicah smrti".

Ljudi so izkoriščali in trpinčili, da so se povsem izčrpali. Če je kdo zbolel, so ga umorili s plinom in nato sežgali.

Videla sem plinsko sobo in peči, kjer so ljudi sežgali. V veliki dvorani je bil muzej, kjer so bile fotografije izčrpanih in lačnih. Videla sem tudi biče in obleke ujetnikov.

Na drugi strani stojijo barake. V njih smo videli dvonadstropne postelje. V zelo ozki postelji so spali tudi po trije ujetniki. Ob koncu smo si ogledali še film. Marsikatero oko izletnikov je bilo solzno.

V Mauthausnu je vsaka država postavila žrtvam spomenik. Največji je spomenik Židom. Tudi Slovenija je postavila spomenik.

Nataša Doglia, 5. r.

COŠ "1. maj 1945" – ZGONIK

KAJ SE JE ZGODILO NA BAZOVIŠKI GMAJNI

Učiteljica nam je pričovala, da je njena babica vstala tisti dan ob treh zjutraj. Stanovala je v Gročani. Nekatere ženske so vstajale vsak dan tako zgodaj, saj so šle v Trst prodajat jesenske pridelke in mleko. Žene so šle peš z vrči in težkimi košarami proti Pesku. Bil je mraz. Tema je bila in taka tišina kot še nikoli prej. Žene so molčale. Hodile so in hodile, ko pa so prispele do gozdčka, so nekaj zagledale... Nepričakovano! Od daleč se je nekaj bleščalo. Vedno bolj se je približevalo. Žene so obstale. Luč za lučjo, avto za avtom, kamion za kamionom – toda sami črni avtomobili! Žene prvi trenutek niso mogle razumeti, kaj se sploh

dogaja. Bile so prestrašene! Bale so se! A morale so naprej. Hodile so mirno in tiho. A bolj ko so se približevali, bolj so vse razumele. Razumele so, da se bo zdaj zdaj zgodilo nekaj hudega in strašnega. Odšle so dalje proti Trstu, z veliko bolečino v srcih. Vedele so, čutile so, videle so... saj so ljudje že dolgo govorili o tisti stvari! Ljudje so upali, da se kaj takega ne bo zgodilo. Bili so fašisti. V tistih velikih črnih avtomobilih so zadnjič peljali na bazoviško gmajno štiri mlade fante, ki so se borili proti fašistom in fašizmu. Zgodilo se je 6. septembra 1930.

Fašistično sodišče je obsodilo na smrt tiste uboge mlade nedolžne štiri fante, ki so darovali svoje življenje za svobodo.

Imenovali so se: Ferdo Bidovec, Franc Marušič, Zvonimir Miloš in Vekoslav Valenčič.

Učenci 5. r.
COŠ "Fran Venturini"
BOLJUNEC

NOGOMETNA TEKMA Z IZOLO

Jaz se imenujem Matej. Živim na Kozini. Igram nogomet v Sloveniji pri nogometnem klubu Jadran.

Neko nedeljo sem vstal ob sedmi uri in sem zajtrkoval. Nato sem šel čakat naš kombi. Skupaj s prijatelji smo se odpeljali v Izolo. Ko smo prišli v Izolo, smo si v garderobi oblekli drese. Trener nam je povedal, kako moramo igrati. V prvem polčasu nismo dali niti enega golja. Nato je sodnik zapiskal za drugi polčas. Tedaj smo zmagali dva proti nič. Dobili smo velik pokal. Vsi smo se srečni vrnili domov.

Matej Grahonja, 5. r.
OŠ PESEK

SMUČARSKI TEDEN

Z družino sem preživel smučarski teden v Madonni di Campiglio. Odpotova-

li smo prvi dan v novem letu. Prvi dan smo šli v pizzerijo. Drugi dan pa smo se odpravili na smučišče. Smučali smo cel dan. Tako smo preživel vse dneve. zadnji dan sem pozdravil vas.

Jaz sem bil med temi počitnicami zelo zadovoljen.

Jan Guštinčič, 4. r., OŠ PESEK

POGLED IZ VREMENSKE HIŠICE MEGLA IN MEGLENKE (Nadaljevanje zgodbice)

Nanos je bil zelo daleč. Ljudje so se vezali za pasove in se vlekli gor po strmini. To je trajalo precej časa. Če je kdo padel, so padli eden za drugim še ostali. Ko so prišli na vrh, je sonce pripekalo. Vse kokoši so se spekle. Vsak človek je vzel pečeno kokoš. Ko so prišli spet v vas, so bili zelo veseli, ker so vsi imeli lepo pečeno kokoš. Nesli so jih domov in jih pojedli. Tudi Vremenka je hotela eno kokoš za kosilo, ker se je spomnila, da je že pet let tešča. Šla je na Nanos in si vzela kokoš. Med potjo je zgubila dežnik. Vremenka je ozdravel in začaral sončni dan. Vsi so bili veseli in so se igrali na dvoriščih.

Daniel Franco, 5. r., OŠ PESEK

Na vrhu Nanosa je bila tako gosta meglja, da so se planinci morali držati za roke. Malo so počakali, a jih je vedno bolj zeblo, zato so sklenili, da se vrnejo domov. Medtem je Vremenka ozdravel in je bil naveličan hišice. Prikazal se je in z njim tudi burja, ki je odnesla meglo. Takoj je posijalo sonce, ki je vse segrelo in razveselilo. Vremenka pa se je kislo držala v hišici.

Erika Košuta, 4. r.
OŠ "A. Sirk" – KRIŽ

Na Nanosu so videli spet meglo. Postavili so šotore in šli spat. Upali so, da bo

drugi dan lepše vreme. Naslednje jutro je Vremenko ozdravel in je posijalo sonce. Ljudje so veselo nadaljevali pot. Zvezčer so prišli domov in vsem pripovedovali, kako je bilo lepo.

Marko Sedmak, 4. r.
OŠ "A. Sirk" – KRIŽ

Ko so ljudje prišli na Nanos, je bila megla. Stekli so v kočo, kjer je visela vremenska hišica. Ko so zaropotali z vrati, je vremenska hišica padla na tla. Zunaj ni bilo ne megle ne sonca, ampak začelo je deževati in bliskati. Oskrbenik koče je nesel popravit vremensko hišico. Ko se je vrnil s popravljenou hišico, je čaral samo Vremenka, ker je Vremenkabolela glava zaradi udarca.

Jasmina Sossi, 4. r.
OŠ "A. Sirk" – KRIŽ

Nanos je bil ves obdan s sončnimi žarki. Nekdo se je vrnil v vas in poklical še druge ljudi, naj greda z njim na vrh Nanosa. Tam so jih sončni žarki ogreli. Z veseljem so gledali navzdol, proti vasi. Prav nič ni bilo videti, ker je megla vse pokrila na dolgo in na široko, na srečo pa ne na visoko. Vremenka je opazila, kako se vsi veselijo in sončijo. Takoj je odločila, da pošlje meglo tudi v višino.

Eros Sullini, 4. r.
OŠ "A. Sirk" – KRIŽ

Začeli so hoditi v strmino. Ko pa so prišli v gozd, so se izgubili. Nihče jih ni videl cel teden. Skrivali so se v mali cerkvici pod Nanosom. Megla je bila tako gosta, da niso videli niti pet metrov pred sabo. Ta čas pa je Vremenka ozdravel. Naredil je čarovnijo in razblnil meglo. Planinci so veselo vzkliknili in se odpravili na vrh Nanosa.

Matija Sirk, 4. r.
OŠ "A. Sirk" – KRIŽ

MOJ SOŠOLEC

Imenujem se Paolo. Hodim v prvi razred osnovne šole pri Sv. Ani. Imam sošolca, ki se imenuje Boris. Skupaj se igrava v odmoru.

Paolo Meterc, 1. r.
OŠ "M. Gregorić" – SV. ANA

SNEŽENI MOŽ

Mož, mož, mož,
na bregu tam stoji,
metlo v roki drži,
na glavi lonec ima
in kuka, če kdo je doma.
Zdaj sneženi mož ni sam,
saj govorji z otroci in snežinkami.
Le zvezčer ga zaskrbi:
"Ko bo sonce vzšlo,
me več ne bo."

Jernej Milojevič, 2. b
OŠ Milojke Strukelj
NOVA GORICA

PUST

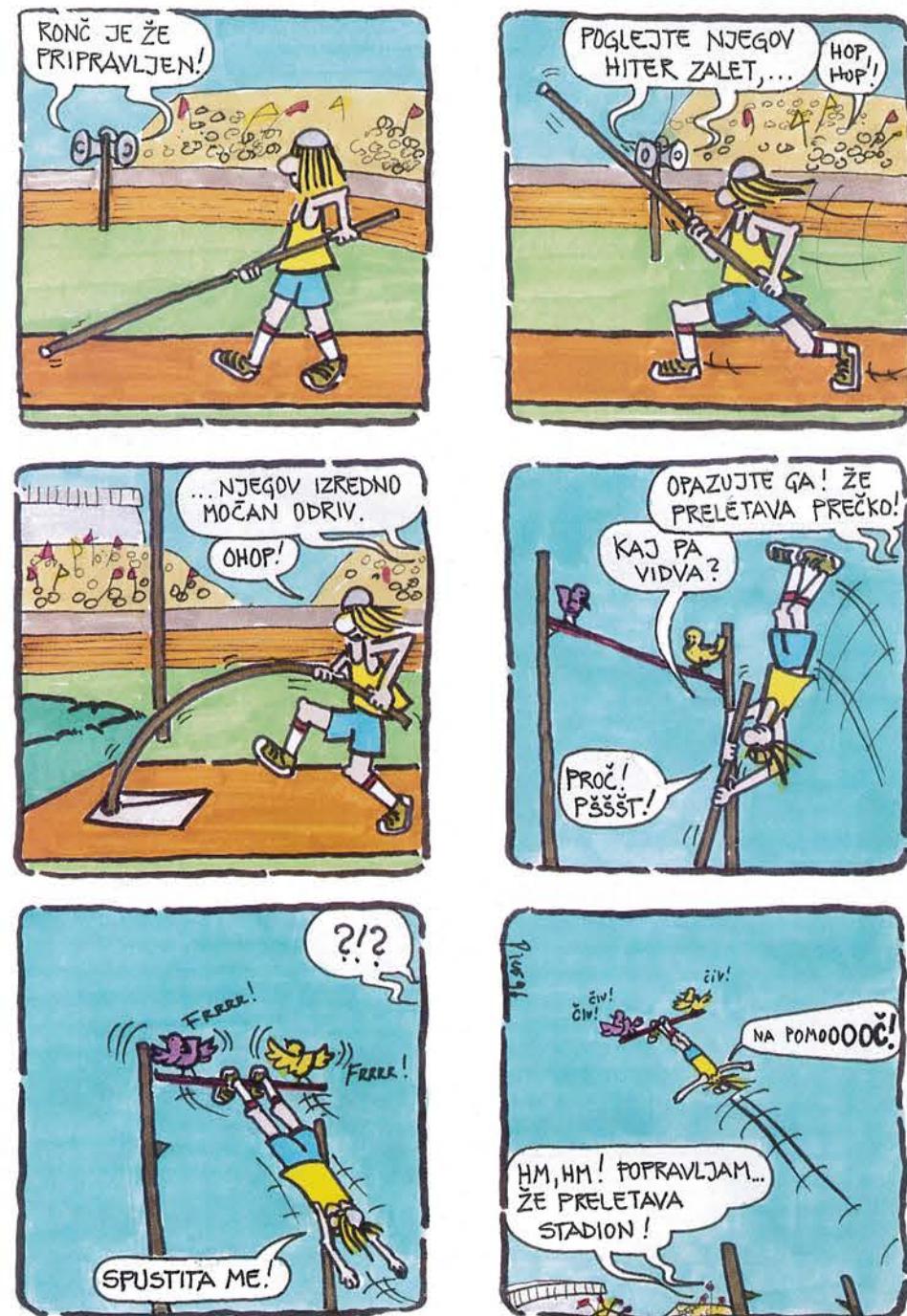
Zima odhaja,
pomlad prihaja,
z njo pa tudi pust
zmeraj lačnih ust.
Babice spekle bodo dobrote,
za klovne, kavboje in za robote.
Vsi se bomo veselili,
šolo pustno okrasili,
najboljše maske nagradili,
se v pustni sprevod napotili.

Maja Pipan, 3. b
OŠ Milojke Strukelj
NOVA GORICA

PUST

Le kaj pomeni direndaj,
mar kakšen praznik je sedaj?
Po mestu vsi se veselijo,
čudni palčki tam norijo.
Le kaj se danes je zgodilo,
kaj pičilo je mularijo,

Ronč in Brenč, vetrovna pravka - Skok z palico

da tak čudna je postala,
tla s papirčki nametala.
Pa prišel je čuden pek,
krofe je delil vseprek!
In takrat sem jaz spoznala,
da pust na svetu res obstaja.

Anja Korenč, 2. b
OŠ Milojke Štrukelj
NOVA GORICA

CESTA SKOZI VIPAVSKO DOLINO JE NEVARNA

Na Vipavskem piha zelo močna burja. Pravijo, da burja ima mlade. Med Vipavo in Podnanosom je bila zelo huda nesreča. Ker je bila močna burja, je tovornjaku odlomilo streho, ta je padla na mlado študentko. Tragično se je končalo. Veliko željo imam: da bi se le ta burja ustavila.

Aleš Kobal, 3. a
OŠ Draga Bajca, VIPAVA

ŠTIRJE MEDVEDKI

Nekoč pred davnimi, davnimi časi so živeli štirje medvedki. Imenovali so se Nana, Van, Kučko in Tačnik. Nekega dne je zapadel sneg. Vsi medvedki so bili veseli, ker je zapadlo dosti snega.

Maja Andlovič, 2. b
OŠ Draga Bajca, VIPAVA

DOBROSNEŽNA JUHA

V Vipavski dolini je malo snega, zato sem si ga zaželet.

Nekega dne sem šel v trgovino in nakupil polno stvari. Ko sem prišel domov, sem poiskal velik lonec in dal v lonec, kar sem prinesel iz trgovine. Ko je dobrosnežna juha zavrela, je začelo snežiti. Prišli so vsi otroci iz vasi. Začeli so se kepati in sankati. Vsi otroci so bili veseli, ker je zapadlo dosti snega.

Andrej Božič, 3. a
OŠ Draga Bajca, VIPAVA

REŠITVE UGANK IZ 5. STEVILKE

NA GALEBOVIH KRILIH: V Goriških Brdih

1. Pastirji zaznamujejo ovce tako, da jim na robu uhlja s škarjami odrežejo košček v obliki črke V.
2. Presihajoče jezero nastane, ko voda preplavi kraško polje, in usahne, ko ta voda odteče.
3. Kos in galeb sta pristala v briški vasi Steverjan.

KRIZANKA "POD OKNOM" (Prešeren)

1. deklica, 2. pesnik, 3. zvezdice, 4. ura, 5. rana, 6. roka, 7. okno, 8. oči, 9. kladivo, 10. obraz, 11. srce, 12. luna.

Knjižne nagrade prejmejo: Morena Calzi, 5. r. OS "Primož Trubar" – BAZOVICA; Miran Bole, 3. r. OS "Marica Gregorčič Stepančič" – SV. ANA; Peter Carli, 2. r., Roberta Coretti, 4. r. COS "Pinko Tomažič" – TREBČE; Matjaž Romano, 3. r. COS "Fran Venturini" – BOLJUNEC; Denis Polissa, 4. r. OS "France Bevk" – OPCINE; Erika Kosuta, 4. r. OS "Albert Sirk" – KRIŽ.

Rešitve ugank in križank iz te številke pošljite do 5. marca!

Pravijo, da je ničla ničvredna le, če je pred kakim številom.

Če stoji za njim, pa je zelo pomembna gospa, ki stvarem podeseteri vrednost. To ve vsak navaden bankir.

In če ni ne pred številom ne po njem? Zgodi se lahko, da zlezejo številke kar vanjo ali se razpostavijo okrog nje, kakor se jim zljubi...

Ničla je res skrivnostna dama, kar poglejte!

Včasih pa je ničla prazna in sama, čisto na tleh. Takrat zelo pazite! Lahko padete vanjo in potem vas uniči!

ZADRUŽNA KREDITNA BANKA DOBERDOB